

Ὡς τὸ πρῶτο τὸ ταξίδι μου μιὰ καλογιαννοπούλα,
 Γκόλφι τοῦ λόγγου ἀτίμητο, καὶ σὰν ἐμὲ φτωχοῦλα.
 Ὡς ἓνα κλαρὶ παράμερο, μακρὰ ἀπὸ κάθε μάτι
 Ἐγὼ κ' ἐκείνη ἐστήσαμε τὸ νυφικὸ κρεβάτι
 Καὶ μὲ τραγούδια ἀδιάκοπα καὶ μὲ τὸν ἔρωτά μας
 Κρυφὰ, κρυφὰ ἀναθρέφαμε, διαβάτη, τὰ παιδιὰ μας.
 Μιὰ νύχτα ποῦ τὴν ἐσφιγγα γλυκὰ μὲ τὰ φτερά μου
 Κ' ἐνοιώθα μου λαχτάριζε ἔς τὴ φλογερὴ ἀγκαλιά μου
 Ἀκούω ποῦ τρέμει τὸ κλαρὶ καὶ βλέπω ἓναν ἀστρίτη
 Ποῦ κύτταζε νὰ καταπιῇ τὸ φτωχικὸ μας σπῆτι.
 Τὰ μάτια ποῦ μου κάρφωσε ἔς τὴν ὕψη τὸ θερίο,
 Ἡ γλώσσά του ἢ διχαλωτὴ, τὸ χνώτό του τὸ κρῦο,
 Διαβάτη, μὲ μαρμάρωσαν. . . ἐσβύστηκα. . . δὲν εἶδα
 Τὴ φοβερὴ μας τὴ σφαγή. . . Ὡς τὴν πρώτην τὴν ἀχτίδα
 Τοῦ ἡλίου ποῦ μ' ἐπύρωσε ζυπνῶ ἔς τὴ γῆ ριμμένο. . .
 Μοῦ λείπαν ὄλα τὰ παιδιὰ. . . Βαρὺ, κολουριασμένο
 Τὸ σερπετὸ ἐκοιμότουνε μὲς ἔς τὴ φωλιά χορτάτο
 Κ' ἡ μάνα ἐτοιμοθάνατη ποῦ σπάραζε ἔς τὸ βᾶτο.
 Εἶχε τὴ σάρκα δλάνοιγτη. . . Ὅρμῶ, τὴν ἀγκαλιάζω.
 Τοῦ κήκου σκούζω, δέρνομαι, τοῦ κήκου τὴν κράζω. . .
 Κ' ἐκεῖ ποῦ τῆς ἐμάλαζα τὰ ξεσχισμένα στηθήθ,
 Διαβάτη μου, τὸ αἶμά της ἔς τὴν τραχηλιά μου ἐχύθη.
 Κι' ἀπὸ τὰ τότε μῶμεινε μὲς ἔς τὴν καρδιά ἢ πικράδα
 Καὶ ἔς τὸ λαιμὸ παντοτεινὰ γραμμένη ἢ κοκκινάδα. . .
 Ἄλλὰ. . . δὲ θέλω κλάμματα, μακρὰ ἀπὸ μένα ὁ πόνος,
 Βασιλικὸ παλάτι μου εἶναι τάραννου ὁ κλῶνος
 Καὶ βιό μου εἶν' ἢ χαρὰ,
 Θέλω νὰ ζήσω ξέγνοιαστος δσῶχω τὰ φτερά.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΛΑΡΙΤΗΣ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Ἡ εὐτυχία ὁμοιάζει: χαρίεντα ἀγροτικὸν οἰκίσκον, εἰς οὗ τὸ παράθυρον συμπλέκεται αἰγόκλημα καὶ τὸ ἄχυρον τῆς στέγης αὐτοῦ παικίλλεται δι' ἀνθέων. Ἄλλὰ ταῦτα πάντα εἰσὶ καταρατῆ εἰς μόνον τὸν ἔξωθεν θεωροῦντα, ἐξ-αφρανίζονται δὲ ἅμα τις εἰσέλθῃ.

* * Τὸ μὲν κτῆνος ἔλαβε παρὰ Θεοῦ τὸ ἔνστικτον, εἰς ὃ ὑπακούει ἀπαραβάτως, ὁ δὲ ἄνθρωπος τὸν λόγον, ὃν ζητεῖ παντὶ τρόπῳ νὰ ἐπισκοτίσῃ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Οἱ κατοικοῦντες ἐν τῇ πόλει Σαῖγγῶ τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς (Ἰνδοκίνας), ἐγένοντο θεατὰ φαινομένου καταπλήττοντος μὲν κατὰ πρῶτον τὴν φαντασίαν, ἀλλ' ὅπερ δύναται τις εὐκολώτατα νὰ ἐξηγήσῃ. Τῇ 18/30 Ἰουλίου, τῇ 5 ½ ὥρα μετὰ μεσημβρίαν ἔβρεξε βροχὴν αἵματος. Αἱ ὁδοὶ κατεκλύσθησαν ὑπὸ αἵματος πίπτοντος ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἀπὸ τῶν κεράμων τῶν οἰκιῶν κατέρρεε βαθὺ ἐρυθρὸν ὕδωρ καὶ οἱ ῥύακες μετέβαλον ὄψιν καὶ χρῶμα. Οἱ βλέποντες τὴν ἀσυνήθη ἐκείνην βροχὴν δὲν ἐπίστευον τοὺς ὀφθαλμούς των. Πρὸς στιγμὴν ἐνόμισαν ὅτι τὸ ὕδωρ ἐπιπτεν ἐπὶ τῆς γῆς ἐρυθρὸν, διότι ἐχρωματίζετο ὑπὸ τῶν κεράμων τῶν οἰκιῶν ἀλλ' ἐπέισθησαν ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν εἶ-

χεν οὕτω, ἀφ' οὗ ἐξηλήθε τις καὶ ἐγένευσεν ἀγ-γείον ἐξ ὕδατος πίπτοντος κατ' εὐθείαν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, ὅπερ καὶ αὐτὸ ἦτο οὐχ ἦττον ἐρυθρὸν. Ὅθεν ἠπόρουν καὶ δὲν εἰξευρον πῶς νὰ ἐξηγήσωσι τὸ παράδοξον τοῦτο φαινόμενον, ὅπερ ὁμῶς εὐκόλως ἐξηγεῖται, ὡς θὰ ἴδωμεν κατωτέρω. Οἱ παλαιότεροι ἀτελῶς καὶ κακῶς ἐξετάσαντες τὴν αἵματόχρουν ταύτην βροχὴν, ἐνόμιζον αὐτὴν ὡς ἐκδήλωσιν καὶ φανεράν ἀπόδειξιν τῆς θείας ὀργῆς ἀλλὰ καὶ σήμερον ἐτι ὑπὸ πολλῶν ἀμαθῶν ὡς τοιαύτη δυστυχῶς πιστεύεται. Ἄλλὰ πρὸς τί νὰ ἀναμιγνύωμεν τὸν Θεὸν καὶ τὸν οὐρανὸν εἰς πράγματα ἀνάξια τοῦ μεγαλείου Αὐτοῦ, καὶ δυνάμενα νὰ ἐξηγηθῶσι διὰ τῆς παρατηρήσεως καὶ τῆς γνώσεως ἡμῶν;

Πρέπει νὰ εἰξεύρωμεν ὅτι τὰ νερὰ τὰ χρωματιζόμενα ἐρυθρὰ λαμβάνουσι τὸ χρῶμα τοῦτο ὅτε μὲν ἐκ φυτῶν τινων, ὅτε δὲ ἐκ μετᾶλλων ἄτινα εἴτε παρασύρονται ὑπὸ τῶν ὑδάτων εἴτε εἶνε διαλελυμένα ἐν αὐτοῖς. Ἐπειτα δὲ παρατηρητέον καὶ τοῦτο ὅτι αἱ τοιαῦται βροχαὶ δὲν ἔχουσι πάντοτε τὸ χρῶμα τοῦτο ἐξ ἀρχῆς, ἀλλὰ το λαμβάνουσιν ἔπειτα, ἀφ' οὗ καταπέσωσιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.